

Nr 20.

Ankom till riksdagens kansli den 9 april 1920, kl. 3 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående utsträckning i särskilda fall av den i § 13 mom. 5 i gällande förordning med tulltaxa för inkommande varor föreskrivna tidsfristen av två år för utförelse eller uppläggning på restitutionsupplag av tullrestitutionsgods.

Närvarande: herrar Röing, Antonsson, Wijk, Vennersten, Holmström, Jonsson i Hökhult, Bergman, Johansson i Kullersta, P. Albert Bergström, Björnsson, Kobb, Heyman, Ahlmans Olof Olsson, Björkman, friherre Barnekow, Jönsson i Fridhill, Uddenberg, Lithander och Björklund.

I en den 12 mars 1920 avlåten, till bevillningsutskottets förberedande behandling hänvisad proposition, nr 269, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit,

att riksdagen måtte bemyndiga Kungl. Maj:t att i särskilda fall medgiva, att den rätt till tullrestitution eller befrielse från tullavgift jämlikt § 13 mom. 5 i gällande förordning med tulltaxa för inkommande varor, vilken medgivits vissa näringsidkare för tiden intill utgången av år 1921, må, utan hinder av den i andra stycket av samma författningsrum meddelade preskriptionsbestämmelsen, intill nämnda tidpunkt åtnjutas i avseende å utländsk, efter utgången av år 1916 till förtullning angiven råvara, även om den exportvara, i vilken den ingår, icke inom två år efter råvarans angivning till förtullning utförts ur riket eller inlagts å restitutionsupplag.

Gällande
bestämmelser.

Till ovannämnda statsrådsprotokoll har chefen för finansdepartementet lämnat följande redogörelse för de bestämmelser i gällande förordning med tulltaxa för inkommande varor, vilka beröras av förevärande proposition:

»Jämlikt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen, sådant detta författningsrum lyder enligt kungörelse den 11 juni 1915 (svensk författningssamling nr 252), äger Kungl. Maj:t att, i särskilt fall eller för viss tid, åt näringsidkare, som vill införa utländsk tullpliktig vara för att, med eller utan tillsats av inhemskt eller icke tullpliktigt utländskt råämne, använda densamma till framställning av exportvara, medgiva rätt att vid utförsel av sålunda framställd vara eller vid dess uppläggning å restitutionsupplag återbekomma erlagd tullavgift för den utländska tullpliktiga varan eller, ifall tullavgiften, efter vad i nämnda författningsrum sägs, ännu icke erlagts, njuta befrielse från dess gäldande.

I andra stycket av samma mom. 5 bestämmes emellertid, bland annat, att ifrågavarande rätt skall anses förfallen med avseende å utländsk råvara, som ingår i exportvara, vilken icke inom två år efter råvarans angivning till förtullning utförts ur riket eller intagits å restitutionsupplag.

Önskar näringsidkare, åt vilken medgivits sådan rätt, som nu är sagd, anstånd med erläggande av tullavgifter för vara, som han i ovan angivna ändamål infört, till dess frågan avgjorts, huruvida befrielse från tullavgiften må njutas, är han, enligt bestämmelse i tredje stycket av förevärande mom. 5, till sådant anstånd berättigad, därest han, med anmälan om förhållandet, till generaltullstyrelsen avlämnar säkerhet, som styrelsen finner betryggande, för vad honom kan åligga att till tullkassan inbetala. Har, där anstånd med tullavgiftens erläggande ägt rum, exportvaran icke blivit utförd ur riket eller upplagd å restitutionsupplag inom sådan tid och under sådana omständigheter, att befrielse från tullavgiften må njutas, skall denna inbetalas till tullkassan jämte sex procent ränta därå från det den införda varan angivits till förtullning.

Vad med restitutionsupplag förstås framgår av § 13 mom. 7 tulltaxeförordningen. Där stadgas, att tullrestitution eller befrielse från tullavgift jämväl må medgivas, därest exportvaran i stället för att genast utföras upplägges i stapelstad under kronans lås å särskilt, för sådant ändamål inrättat upplag (restitutionsupplag) inom lägenhet, som tillhandahålles av staden eller vederbörande exportör och godkännes av tullverket. Därest godset icke inom ett år efter uppläggning å restitutionsupplag utförts, skall tullavgiften inbetalas till tullkassan. Närmare föreskrifter angående dylika upplag och villkoren för deras begagnande äro med-

delade i kungörelsen den 10 november 1911 (nr 115) med föreskrifter angående restitutionsupplag och villkoren för dess begagnande.»

Förevarande proposition avser nu att bereda Kungl. Maj:t rätt att utan hinder av innehållet i § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen medgiva utsträckning i särskilda fall av den för utförsel eller uppläggning å restitutionsupplag av tullrestitutionsgods i nämnda författningsrum bestämda tvåårsfristen, dock ej längre än till utgången av år 1921. Till stöd härför har anförts, att på grund av svårigheter i exportförhållandena ifrågavarande tvåårsfrist i visst närmare angivet fall visat sig otillräcklig samt att det låge nära till hands att antaga, att även i andra fall svårigheter kunde möta för industriidkare att iakttaga ifrågavarande preskriptionsbestämmelse. *Propositionen.*

Under hänvisning i övrigt till den närmare utredning i ämnet, som ovannämnda statsrådsprotokoll innehåller, får utskottet, som icke funnit något att erinra mot Kungl. Maj:ts förevarande förslag, hemställa, *Utskottet.*

att riksdagen måtte, med bifall till propositionen nr 269, bemyndiga Kungl. Maj:t att i särskilda fall medgiva, att den rätt till tullrestitution eller befrielse från tullavgift jämlikt § 13 mom. 5 i gällande förordning med tulltaxa för inkommande varor, vilken medgivits vissa näringsidkare för tiden intill utgången av år 1921, må, utan hinder av den i andra stycket av samma författningsrum meddelade preskriptionsbestämmelsen, intill nämnda tidpunkt åtnjutas i avseende å utländsk, efter utgången av år 1916 till förtullning angiven råvara, även om den exportvara, i vilken den ingår, icke inom två år efter råvarans angivning till förtullning utförts ur riket eller intagits å restitutionsupplag.

Stockholm den 9 april 1920.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.